

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Ekoservis Ralsko s.r.o.**, se sídlem Mimoň, V Lukách 95, IČ 273 27 451, zast. JUDr. Petrem Doušou, advokátem, se sídlem Mladá Boleslav, Na Kozině 1438, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2013, č.j. 66389/ENV/13 854/540/13, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č.j. 32150/ENV/14 484/540/14,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 9. 2013, č.j. 66389/ENV/13 854/540/13, ve znění opravného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 5. 2014, č.j. 32150/ENV/14 484/540/14, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Douši, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (ve znění v záhlaví označeného opravného rozhodnutí), jímž bylo v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Liberec (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 8. 2013, č.j.

ČIŽP/51/OOH/SR01/1302673.008/13/LDH, jímž byla žalobci dle § 66 odst. 2 písm. c) v souvislosti s § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, uložena pokuta ve výši 300.000 Kč (a dále povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši 1.000 Kč) za protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb. na vyžádání kontrolního orgánu nepředložil dokumentaci a neposkytl pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo uvedeno, že Krajský úřad Libereckého kraje (dále též „krajský úřad“) provedl u žalobce jakožto provozovatele skládky S-OO3 Svěbořice kontrolu plnění povinností stanovených § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., tj. vybírání poplatků za ukládání odpadků na skládku, odvádění vybraných poplatků jejich zákonnému příjemci a informování příjemce poplatku o dlužných poplatcích, a to za odpady uložené na skládku v období 1. 6. 2008 – 30. 11. 2008; krajský úřad jako příslušný orgán vyzval žalobce k doložení dokladů výzvou ze dne 1. 2. 2013 (č.j. KULK 6756/2013); žalobce neposkytl krajskému úřadu úplné informace, které by umožnily stanovit skutečnou výši poplatků vybraných žalobcem dle § 46 odst. 2 a 3 zákona č. 185/2001 Sb., jež měl žalobce odvést za dané období městu Ralsko jakožto příjemci zákonem stanovených poplatků za uložené odpady na skládku; žalobce neposkytl údaje o datu vybrání všech poplatků, aby krajský úřad mohl vypočítat a následně mu případně uložit povinnost zaplatit poplatky a penále za zadržené částky dle § 47 zákona č. 185/2001 Sb.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a odvolací námitky žalobce a následně je vypořádal.

Podle žalovaného žalobce vybíral poplatky v rozporu s § 46 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., toleroval u majetkově propojených firem (Compag Sever a Technické služby Mimoň) neplacení poplatků řádně a včas dle zákona; tyto firmy pak poplatek za celé rozhodné období uhradily až v prosinci 2008, Compag Sever pak poplatek ve výši 399.944 Kč za odpady uložené v listopadu 2008 až 5. 1. 2009; z tabulky č. 1 a z přípisu žalobce krajskému úřadu ze dne 16. 2. 2009 vyplývá, že se jedná o vybraný poplatek za množství 5 827,926 tun odpadů uložených na skládku od 1. 6. 2008 do 30. 11. 2008 ve výši poplatků 2.331.170,40 Kč, přičemž celkové množství uložených odpadů v tomto období je 8 382,954 tuny odpadů poléhající poplatekové povinnosti ve výši 3.353.181,60 Kč.

Žalovaný prohlásil, že soud v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2012, č.j. 9 Ca 209/2009-40, nestanovil povinnost rozhodujícím orgánům, aby rozhodly pouze o vybraných poplatcích v rozhodném období; úkolem žalovaného podle rozsudku je posoudit, zda poplatky za uložení odpadu na skládku za rozhodné období byly žalobcem skutečně vybrány, či nikoliv (rozsudek, s. 12, 2. odstavec shora); z této citace je evidentní, že rozhodující orgány musí postupovat s vazbou na uložené odpady na skládku v rozhodném období a k tomu musí žalobce poskytnout úplné údaje; je veřejným zájmem, aby tyto veřejné prostředky byly odevzdány tomu, komu dle zákona náleží. Žalovaný podotkl, že předmět řízení určuje správní orgán, žalobce není oprávněn s předmětem řízení jakkoli disponovat, konkrétně není oprávněn rozhodovat o tom, které období a které doklady a údaje jsou pro rozhodnutí rozhodné a potřebné.

Podle žalovaného rozhodným obdobím je období ukládání odpadu na skládku od 1. 6. do 30. 11. 2008, ve kterém byly odpady na skládku uloženy a za které žalobce poplatky vybral, aniž by bylo rozhodné, kdy tyto poplatky vybral. Soud neuložil rozhodujícím orgánům, aby vycházely pouze ze spisového materiálu, který obsahoval spis při soudním

projednání; soud rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k novému projednání, tedy do odvolacího řízení, kdy žalovaný byl povinen postupovat dle § 89 a 90 s.ř., což také učinil.

Podle žalovaného žalobce přípisem ze dne 12. 2. 2009 předal krajskému úřadu jednotlivé měsíční přehledy – 6 listů, které nazval „DPH – Vydané faktury – Tuzemsko“ a v příslušných sloupcích „číslo faktury“, „datum zdanit. plnění“, „odběratel“, „stav faktury“ (uhrazena), „osvobozeno“, „bez DPH“, „základ 19 %“, „DPH 19 %“; tyto doklady nejsou dle žalovaného těmi doklady, na které by mohlo být odkázáno v rozhodnutí o stanovení povinnosti odvést vybraný poplatek městu Ralsko, jak požadoval soud, protože jsou neúplné. Pokud by žalobce ve vyjádření k výzvě krajského úřadu uvedl odkaz na tyto přehledy, připojil legendu vysvětlující jednotlivé sloupce v přehledech (jak učinil ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2013 inspekci) a také doložil data o zaplacení poplatku, jak bylo výslovně ve výzvě požadováno pro účely stanovení výše penále ze zadržené částky, bylo by možné tyto přehledy použít jako doklady svědčící o vybrání poplatku, jak požadoval soud; neúplné údaje neumožňují krajskému úřadu rozhodnout ve věci, stejně jako by vůbec nebyly poskytnuty; námitka, že sloupec „osvobozeno“ vysvětlil již dříve v jiném řízení, nemá pro toto řízení žádný význam, i tak jsou přehledy neúplné; pro přehlednost se uvádí, že žalobce neposkytl žádné údaje o množství 668,81 tuna odpadu – dodávky: AVE CZ odpadové hospodářství – 18,38 t, AVE komunální služby – 94,43 t, Jesis CZ – 1,25 t, KN – STAV – 3,27 t, Kovošrot Group – 17,06 t, LADEO – 260,55 t, Malevil – 10,49 t, Marius Pedersen – 146 t, Město Jablonné – 2,94 t, Zahradnictví MIJANA – 2,48 t, Technické služby Mimoň – 111,96 t; namítaný rozdíl mezi částkou 668,81 t a 556,85 t je právě dodávka TS Mimoň, která byla zdůvodňována zvláště již v prvním rozhodnutí; fotokopie dokladů poskytnutých žalobcem do sankčního řízení nesvědčí o poskytnutí úplných informací, o které byl žalobce požádán ve výzvě krajského úřadu; žalobce tak nesplnil svou povinnost vyplývající z § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb. poskytnout úplné informace související s nakládáním s odpady.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce při veřejném soudním řízení v této věci prohlásil, že poplatky za ukládání odpadů na skládku nevybral. Žalovaný jako odvolací orgán proto musel u dodavatelů odpadu ověřit toto tvrzení žalobce u soudu, zda splnili svoji zákonnou povinnost, a požádat je, aby poskytli informace vyplývající jim z povinnosti dle § 16 odst. 1 písm. h) a § 18 odst. 1 písm. k) zákona č. 185/2001 Sb., neboť pokud nezaplatili poplatek, krajský úřad by jim musel tuto povinnost zaplatit poplatek uložit rozhodnutím v souladu s § 46 odst. 2 věty poslední zákona č. 185/2001 Sb. Z důvodu ekonomie řízení pak odvolací orgán dopisem vyzval souhrnně některé dodavatele odpadu na skládku o poskytnutí informací v této věci. Údaje sdělené ministerstvem dodavatelům odpadu jsou údaje o množství odpadu uloženého jimi na skládku v rozhodném období roku 2008 a o poplatcích, které jsou veřejným statkem určeným veřejným právem; tyto údaje jinak zveřejněny nebyly. Žalobce si dle žalovaného musí být vědom toho, že nepodléhá mlčenlivosti to, co sám veřejně prohlásí (při veřejném soudním řízení). Žalovaný k námitce porušení mlčenlivosti dodal, že informace poskytnuté dodavatelům odpadu žalovaným jsou údaje, na které má každý právo dle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí.

Žalovaný se závěrem ztotožnil s odůvodněním výše pokuty ze strany správního orgánu prvního stupně; má však za to, že pokuta měla být uložena vzhledem ke všem okolnostem vyšší; vzhledem k tomu, že odvolací orgán je vázán zásadou dle § 90 odst. 3 s.ř., nemůže však rozhodnutí v tomto smyslu změnit; žalovaný zdůraznil nebezpečnost jednání žalobce, který svou nečinností zabraňuje rozhodnout krajskému úřadu ve věci

samé, přičemž všechny doklady má k dispozici, neboť poplatky za uložení odpadu na skládku účtuje dodavatelům spolu s cenou za poskytnutou službu za uložení odpadu na skládku; tímto způsobem záměrně zdržuje veřejné prostředky, které měl již v roce 2008 odvést městu Ralsko.

Žalobce v žalobě s poukazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2012, č.j. 9 Ca 209/2009-40, nejprve vznášel námitky proti postupu správních orgánů při vyměřování poplatku za ukládání odpadů a poté uvedl, že odmítá roli, kdy bude opakovaně správním orgánem vyzván k doložení důkazů a informací, které spisový materiál již obsahuje, a namítal, že se Krajský úřad Libereckého kraje tímto dopustil porušení jedné ze základních zásad správního řízení a ústavních práv žalobce, a to zásady proporcionality. Podotkl, že žalovaný, který byl na základě rozsudku zdejšího soudu č.j. 9 Ca 209/2009-40 nucen zrušit rozhodnutí a vrátit věc k novému projednání, zaslal v rámci obnoveného odvolacího řízení 3 tabulky (vytvořené právě žalovaným) Krajskému úřadu Libereckého kraje, ve kterých souhrnně a hromadně uváděl citlivé obchodní údaje o dodavatelích/původcích odpadů, kterým pod pohrůzkou pokuty rozesílal výzvy k doložení údajů, které jednak krajský úřad již od počátku má, ale především se jednalo o údaje, kterých by se dalo v konkurenčním obchodním prostředí na trhu jednoduše zneužít, jelikož tyto tabulky byly dodavatelům rozesílány s údaji konkurence; ze strany žalovaného došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti mlčenlivosti ve smyslu § 15 odst. 3 s.ř. Podle žalobce není jasné, z jakých podkladů byly tabulky sestaveny, neboť neobsahují informace, které žalobce prokazatelně a jednoznačně krajskému úřadu dodal, jsou součástí spisové dokumentace a pro rozhodné období jsou jako jediné relevantní. Důkazy (tabulky opatřené žalovaným) byly dle žalobce opatřeny a provedeny v rozporu se zákonem a nemělo být k těmto přihlíženo.

Žalobce opakovaně odkázal na pasáž rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 209/2009-40 („...o věci samé bylo možné rozhodnout na základě spisového materiálu, který soudu předložil žalovaný...“). Uvedl, že tvrzení Krajského úřadu Libereckého kraje, že nedošlo ke sdělení o dlužném poplatku, není pravdivé; ke sdělení o dlužných poplatcích několikrát došlo, avšak zákon o odpadech neurčuje jasnou formu, jakou má být tato skutečnost sdělena; krajský úřad s odkazem na názor žalovaného, avšak v rozporu s právním názorem Městského soudu v Praze vyzval žalobce ke sdělení, zda byly vybrány poplatky za množství 2 516,849 tun odpadů uložených na skládku, které nebylo v dosavadním řízení údajně nikterak dokladováno; je zde jasný rozpor mezi tím, co žádá doložit ve svých výzvách Krajský úřad Libereckého kraje, a co žádal doložit správní orgán prvního stupně v řízení předcházejícím rozhodnutí ze dne 9. 5. 2013. Krajský úřad vyzval k doložení 2 516,849 tun, kdežto správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, ke kterému dospěl na základě závěru, že žalobce údajně na základě výzev neposkytl údaje k množství 556,85, resp. 668,81 tun odpadů; tento závěr svědčí o tom, že se zejména krajský úřad ve správním řízení dostatečně odborně neorientuje, nedokáže se vypořádat s důkazní nouzí a snaží se prostřednictvím rozhodnutí žalovaného nezákonnou cestou sankcionovat žalobce za porušení povinnosti, ke které prokazatelně nedošlo.

Žalobce namítal, že k uložení povinnosti předložit účetní doklady (faktury) nemá správní orgán oprávnění ze zákona č. 185/2001 Sb.; účetní doklady podle § 11 zákona č. 563/1991 Sb. není správní orgán oprávněn ani kontrolovat, ani požadovat. Rovněž poukázal na § 39 zákona č. 40/1964 Sb., podle něhož neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům;

to měl žalovaný dle žalobce samostatně posoudit a poučit správní orgán prvního stupně o jeho zákonných kompetencích.

Podotkl, že krajský úřad měl k dispozici výpisy z účetní evidence (předložené soupisy uhrazených faktur a poplatky vybrané v hotovosti) již před prvním rozhodnutím ze dne 23. 3. 2009 a nemělo smysl je požadovat opakovaně; tím byla porušena zásada dle § 6 odst. 2 s.ř.

K tvrzení krajského úřadu, že uvedené podklady z účetní evidence nedoložil, žalobce opáčil, že je nepravdivé a odporuje především rozsudku Městského soudu v Praze; žalobce jasně krajskému úřadu uvedl, že nechápe smysl výzvy, která je navíc i v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 209/2009-40; pokud by se krajský úřad zabýval pouze rozhodným obdobím, které si sám stanovil, musel by jednoznačně dojít k závěru, že veškeré podklady již v řízení poskytnuté dostačují ke stanovení povinnosti odvést vybraný poplatek.

Žalobce dodal, že zaslal veškeré doklady související s nakládáním s odpady a k jejichž evidenci je jakožto provozovatel skládky dle § 18 odst. 1 písm. j) zákona č. 185/2001 Sb. povinen. Dále namítl, že z § 18 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb. nevyplývá povinnost předkládat doklady související s placením, vybíráním a odváděním poplatků za ukládání odpadu na skládce.

Odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje a odvolací rozhodnutí žalovaného, jimiž byla žalobci znovu stanovena povinnost zaplatit základní složku poplatku za ukládání odpadů na skládku příjemci poplatků, tj. městu Ralsko, za období od 1. 6. 2008 do 30. 11. 2008, s tím, že žalobce je nucen i tato rozhodnutí napadnout žalobou.

Uzavřel, že postupem žalovaného byla porušena jeho práva, neboť žalovaný žalobci vyměřil pokutu za neposkytnutí informací v rozporu se zákonem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi námitkami, které jsou obsaženy v žalobě a které žalobce také uplatnil ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K jednotlivým námitkám žalobce odkázal na konkrétní pasáže žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce následně zaslal soudu na vědomí dohodu o narovnání uzavřenou mezi žalobcem a městem Ralsko dne 23. 1. 2014, v níž se smluvní strany dohodly na narovnání svých majetkových poměrů v souvislosti s ukládáním odpadů na skládce žalobce, jakož i výpis z bankovního účtu žalobce, z něhož vyplývá, že žalobce dne 30. 1. 2014 zaplatil městu Ralsko částku ve výši 14.890.324 Kč.

Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak pro případ, že žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žaloby nebude vyhověno, vyslovil souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (zdejší soud usnesením ze dne 2. 1. 2014, č.j. 8 A 198/2013-30, žalobě odkladný účinek nepřiznal). Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přičemž se i zabýval otázkou, zda je v posuzovaném případě dána taková vada, pro niž je soud povinen zrušit napadené rozhodnutí z úřední povinnosti, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud ze správního spisu zjistil následující pro danou věc podstatné skutečnosti. Dne 4. 12. 2008 byla u žalobce provedena kontrola nakládání s odpady na jím provozované skládce odpadů. Předmětem kontroly bylo množství uložených odpadů na skládku v období od 1. 6. 2008 do 30. 11. 2008 v návaznosti na vybrané poplatky žalobcem odvedené či neodvedené příjemci poplatku. Žalobce při kontrole předložil průběžnou evidenci odpadů za toto období. Krajský úřad Libereckého kraje vydal dne 23. 3. 2009 rozhodnutí č. j. KULK/14673/2009, kterým žalobci uložil povinnost zaplatit příjemci poplatku poplatek ve výši 2.368.696 Kč a penále ve výši 133.446 Kč. Částku poplatku krajský úřad vypočetl z množství odpadů, které podléhají poplatkové povinnosti a byly na skládku uloženy, a odečetl poplatky prokazatelně žalobcem již odvedené příjemci poplatku. V odvolacím řízení žalovaný toto rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 26. 5. 2009, č. j. 38950/ENV/09. Rozhodnutí žalovaného pak bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2012, č. j. 9 Ca 209/2009 – 40, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud vytkl správním orgánům, že poplatek vypočetly za odpady uložené na skládku z průběžné evidence odpadů, ač mělo být rozhodnuto pouze o skutečně vybraných poplatcích v rozhodném období.

Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 24. 1. 2013, č. j. 1169/ENV/13, zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 3. 2009 a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, neboť v odvolacím řízení nebylo možné zajistit nápravu změnou napadeného rozhodnutí. Žalovaný na základě nových podkladů, které si vyžádal od některých dodavatelů odpadů, zjistil, že žalobcem poskytnuté podklady nebyly úplné; žalovaný sestavil tabulky, ze kterých je patrné, kteří dodavatelé poplatek prokazatelně zaplatili a kteří ne; ti dodavatelé odpadu na skládku, kteří jsou v tabulkách uvedeni, že poplatek nezaplatili, však dle žalovaného nemusí být skutečnými dlužníky. Žalovaný uložil krajskému úřadu, aby při novém projednání vyzval žalobce, aby zcela konkrétně sdělil, zda a kdy tito dodavatelé poplatek zaplatili a v jaké výši, případně poplatek nezaplatili.

Výzvou Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 2. 2013, č.j. KULK 6756/2013, byl žalobce vyzván: 1. aby sdělil, zda dodavatelé odpadů na skládku Svěbořice, kteří jsou v tabulce č. 2 uvedeni jako dlužníci poplatku, poplatek zaplatili, kdy a v jaké výši; 2. v případě, že konkrétní dodavatel odpadu poplatek zaplatil, aby doložil, kdy a v jaké výši byl poplatek vybrán; tato skutečnost bude doložena jedním z následujících způsobů: a) kopie faktur s uvedením, kdy byl poplatek zaplacen daným subjektem (dodavatelem odpadu) – smluvní cena za uložení odpadů na skládku může být začerněna, nebo b) potvrzení o vybrání poplatku od konkrétního subjektu dle § 46 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. (kopie nebo dokladový průpis) nebo c) souhrnné písemné potvrzení o vybrání poplatku od jednotlivých subjektů (dodavatelů odpadů) s uvedením, kdy byl poplatek vyúčtován a kdy byl zaplacen. 3. Tabulka č. 2 byla zpracována žalovaným, jenž při sestavování tabulek vycházel z prvotních dokladů a údajů dodaných do řízení žalobcem (průběžná evidence odpadů, dodané faktury do řízení, tabulka o zaplacených fakturách,

soupis dodávek odpadů za hotové z 16. 2. 2009) a provedl v tabulkách pouze přehled údajů dodaných žalobcem do vzájemných souvislostí; podle těchto údajů vybral žalobce celkem na poplatcích 2.346.438,40 Kč, z toho bylo uhrazeno bezhotovostně 2.331.170,40 Kč a v hotovosti 15.268 Kč; podle přehledu „Sumář výběru a odvodu poplatků“ zpracovaného žalobcem, který byl předložen krajskému úřadu dopisem ze dne 12. 2. 2009, je výše vybraných poplatků zcela rozdílná – bezhotovostně bylo vybráno 1.230.945,60 Kč a v hotovosti 16.940 Kč; žalobce se proto vyjádří k tabulkám č. 1 až 3 a vysvětlí rozpor mezi údaji poskytnutými v dokladech (tabulky č. 1 až 3) a Sumářem ze dne 12. 2. 2009. Dále krajský úřad touto výzvou stanovil žalobci lhůtu 7 dnů ode dne jejího doručení jako termín, do kdy předloží jako důkazy doklady uvedené výše ve výzvě, a zároveň jako termín, do kdy doloží účetní doklady (faktury) o vyúčtování poplatků konkrétnímu subjektu (dodavateli odpadu), které nebyly zaplacený, přičemž smluvní cena za uložení odpadů na skládku může být začerněna.

Žalobce dopisem ze dne 12. 2. 2013 na výzvu krajského úřadu odpověděl, že „...neevduje za období roku 2008 a starší pohledávky za neuhrazenými poplatky za uložení odpadů na skládce Svěbořice.“ Podle žalobce zřejmě došlo k plnění ze strany oprávněné osoby za původce – město Nový Bor; touto skutečností se zabýval Okresní soud v České Lípě a rozhodl dne 24. 1. 2013, že povinnou osobou je žalovaný – město Nový Bor; dále namítl, že mu není známo ustanovení zákona č. 185/2001 Sb., podle kterého by byl krajský úřad oprávněn vyžadovat účetní záznamy ve smyslu § 11 zákona č. 563/1991 Sb.; žalobce uvedl, že trvá na podkladech předložených v průběhu správního řízení, údajům uvedeným v předložených tabulkách nerozumí; s odkazem na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 209/2009-40, jímž je správní orgán dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán, žalobce do značné míry rovněž nechápe smysl výzvy jako celku.

Krajský úřad Libereckého kraje zaslal žalobci přípis ze dne 28. 2. 2013, jímž mu sdělil, že některým subjektům žalobce nemusel poplatky vůbec účtovat, proto by mu ani pohledávka nemohla vzniknout; je proto nutné, aby se žalobce vyjádřil přesně k jednotlivým dodavatelům odpadu uvedeným v tabulce 2; žalobce neuvedl, zda a kdy jednotliví dodavatelé poplatek zaplatili a žalobce jej vybral nebo zda žalobcem vyúčtovaný poplatek nezaplatili; k výpočtu celkové povinnosti a penále je to nutné. Jako příklad krajský úřad uvedl společnost Marius Pedersen a.s., jež dluží 595.603 Kč za 1 489,009 tun odpadu uloženého na skládku dle průběžné evidence, resp. k těmto odpadům a dluhu žalobce neposkytl v řízení žádný údaj. Krajský úřad zdůraznil, že žalobce před Městským soudem v Praze dne 21. 11. 2012 tvrdil, že poplatky nemá vybrané (odkázal na s. 8 rozsudku č.j. 9 Ca 209/2009-40). Podle krajského úřadu kontrolní orgány jsou dle zákona oprávněny požadovat předložení dokladů souvisejících s nakládáním s odpady; jestliže byl poplatek za ukládání odpadu na skládku vyúčtován dodavateli odpadu na faktuře, musí provozovatel skládky poskytnout právě fakturu; je-li uveden na faktuře společně se smluvní cenou, tato samozřejmě nemůže být předmětem kontroly, proto ji kontrolovaný může zneviditelnit; ostatní údaje na faktuře jsou pak údaje související s nakládáním s odpady (tj. identifikace dodavatele odpadu, množství odpadu, období, za něž je poplatek účtován, a výše poplatku); důležité je i číslo dokladu (faktury), aby správnost údajů mohla být zkontrolována u dodavatele odpadu na skládku; provozovatel skládky může účtovat poplatky na jiných dokladech, pak je musí poskytnout ke kontrole. Vzhledem k tomu, že podklady doložené v řízení před vydáním rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 3. 2009, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2013, nejsou dostatečné, krajský úřad vyzval žalobce k doložení dokladů a informací, které jsou nezbytné ke stanovení

skutečné výše neodvedených poplatků obci a stanovení penále; aby mohlo být rozhodnuto podle skutečnosti v souladu s § 46 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., tzn. že musí být zřejmé, od koho a kdy poplatky byly vybrány a od koho nikoliv, je proto nutné, aby žalobce předložil doklady požadované výzvou ze dne 1. 2. 2013 ve lhůtě do 10 dnů od doručení této písemnosti; tento postup je zcela v souladu s názorem žalovaného vyjádřeným v novém rozhodnutí o odvolání. Krajský úřad dále oznámil žalobci, že podal České inspekci životního prostředí podnět k uložení pokuty dle § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb.; nebudou-li ve výše uvedené lhůtě krajskému úřadu předloženy doklady požadované výzvou ze dne 1. 2. 2013, bude České inspekci životního prostředí předán další podnět k uložení pokuty.

Žalobce ve svém dopise krajskému úřadu ze dne 11. 3. 2013 uvedl, že není zřejmé, co krajský úřad míní větou „...není dostačující, neboť jste také nemuseli některým subjektům poplatky vůbec účtovat, proto by Vám ani nemohla pohledávka vzniknout, přičemž vzniknout měla...“, a požádal „o vysvětlení této fabulace“. Dále odkázal na seznam podkladů, jež měly být krajskému úřadu v průběhu řízení poskytnuty, a uvedl, že z nich jednoznačně vyplývá, že výběr poplatku v období od 1. 6. do 30. 11. 2008 činil 1.247.885,60 Kč, přičemž ve prospěch města Ralsko proběhly úhrady ve výši 901.625,70 Kč; rozdíl mezi vybranými a uhrazenými poplatky činil tedy 346.259,90 Kč; podle žalobce skutečným dlužníkem úhrady poplatku za uložení odpadů na skládku ve smyslu rozsudku Okresního soudu v České Lípě č.j. 22 C 181/2012-129 bylo a v současnosti i nadále je město Nový Bor, a to ve výši 572.663 Kč za období od 1. 6. do 30. 11. 2008; tato povinnost byla za město Nový Bor plněna svozovou společností, a to zjevně bez právního důvodu, neboť ve smyslu obchodního práva na ni nepřešlo vlastnictví odpadů podle zákona č. 185/2001 Sb. Žalobce podotkl, že odůvodněním rozhodnutí žalovaného vydaného na základě rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 209/2009-40 není vázán, a dodatečné vývody žalovaného nechápe, neboť mu není znám postup, jakým k nim žalovaný dospěl; zároveň spatřuje podstatné rozpory mezi rozsudkem soudu, resp. jeho odůvodněním, a odůvodněním rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2013. Podle žalobce podklady, které byly krajskému úřadu již dříve doručeny, považuje za zcela dostačující k rozhodnutí a na údajích v nich uvedených trvá; stejně tak trvá na svém stanovisku, že faktury a jiné účetní doklady nejsou evidencí související s nakládáním s odpady ve smyslu zákona č. 185/2001 Sb.

Správní orgán prvního stupně svojí písemností ze dne 21. 3. 2013 oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt dle § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., přičemž usnesením z téhož dne stanovil žalobci lhůtu 10 dnů ode dne doručení tohoto usnesení jako termín, dokdy se žalobce může vyjádřit, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy v řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 5. 4. 2013 odkázal na seznam dokladů, jež měly být předloženy krajskému úřadu během správního řízení, a přiložil k němu zejména přehled výběru poplatků za období červen – listopad 2008; podle žalobce z předané dokumentace vyplývá, že v době jejího vyhotovení (12. 2. 2009) dlužil žalobce městu Ralsko na odvodu poplatků za toto období 265.964 Kč; žalobce uplatnil i další své námitky k probíhajícímu správnímu řízení.

Správní orgán prvního stupně vydal usnesení ze dne 17. 4. 2013, jímž stanovil žalobci lhůtu 5 dní ode dne doručení tohoto usnesení jako termín pro vyjádření žalobce k upřesňujícím informacím k zahájenému správnímu řízení; správní orgán prvního stupně zpracoval tabulku, v níž jsou uvedeny konkrétní subjekty, které v období 1. 6. 2008 do 30.

11. 2008 ukládaly na skládku S. odpady, přičemž žalobce krajskému úřadu neposkytl informace o zaplacení či nezaplacení poplatků za ukládání odpadu na skládku žalobce těmito subjekty.

Žalobce ve vyjádření ze dne 25. 4. 2013 poukázal na některé konkrétní dodavatele odpadu, kteří byli uvedeni v tabulce zpracované správním orgánem prvního stupně, a uvedl, že se jedná o žalobcem uvedené faktury jako uhrazené (přičemž odkázal na konkrétní čísla faktur).

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 5. 2013, č.j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1302673004/13/LMH, byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb. na vyžádání kontrolního orgánu nepředložil dokumentaci a neposkytl pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce neposkytl údaje k celkovému množství 556,85 t odpadu uloženého na skládku, tj. při výši poplatku 400 Kč/t jde o částku 222.740 Kč. Žalobce toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadl svým odvoláním ze dne 3. 6. 2013, kde zopakoval obdobné argumenty jako v žalobě a k němuž přiložil fotokopie ze spisu – faktury žalobce vystavené na jednotlivé dodavatele odpadu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 6. 2013, č.j. 42040/ENV/13 545/540/13, zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 5. 2013 a věc mu vrátil k novému projednání; žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 6. 2013 uvedl, že správní orgán prvního stupně se při novém projednání bude zabývat přehledy tak, aby posoudil údaje v přehledech (bez vysvětlujících poznámek žalobce uvedených v jeho přípise ze dne 25. 4. 2013), zda je možné označit je za doklad, na který lze odkázat jako doklad svědčící o vybrání poplatku žalobcem, jak to požaduje soud ve svém rozsudku; tedy zda je seznatelné, že údaje zde uvedené svědčí o zaplacení poplatku jednotlivými dodavateli odpadu (množství odpadu uloženého na skládku, dodavatel odpadu, výše poplatku a den jeho zaplacení) a zda tak obsahují veškeré údaje krajskému úřadu potřebné ke stanovení výše povinnosti odvést vybraný poplatek městu Ralsko a stanovit výši penále za neodvedený poplatek dle § 47 zákona č. 185/2001 Sb.; zjištěné úvahy pak promítne do výše pokuty, kterou náležitě odůvodní v souladu se zákonem.

Správní orgán prvního stupně svým usnesením ze dne 15. 7. 2013 stanovil žalobci lhůtu 10 dní ode dne doručení tohoto usnesení jako termín, dokdy se žalobce může vyjádřit, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy v řízení.

Žalobce ve svém podání ze dne 29. 7. 2013 mimo jiné uvedl, že na rozdíl od krajského úřadu správně vypočetl výši vybraných poplatků a případnou dlužnou částku; to vše z informací a podkladů, jež spis od počátku obsahuje, které jsou pro rozhodnutí ve věci dostačující a relevantní a které je žalobce povinen dle zákona č. 185/2001 Sb. doložit. Podle názoru žalobce krajský úřad je schopen správně rozhodnout na základě již předložených podkladů a tyto relevantní a dostatečné podklady jsou součástí spisového materiálu, který od 4. 12. 2008 krajský úřad postupně zajistil a čítá tisíce stran. Žalobce uzavřel, že zahájené řízení považuje za nadbytečné a nezákonné, a navrhl zastavení řízení.

Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 6. 8. 2013, č.j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1302673.008/13/LDH, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 300.000 Kč za protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb. na vyžádání kontrolního orgánu nepředložil dokumentaci a neposkytl pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady. Správní orgán prvního stupně zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že znovu posoudil všechny

zjištěné skutečnosti a na rozdíl od žalobce se nedomnívá, že byly krajskému úřadu poskytnuty veškeré údaje potřebné k výpočtu vybraných poplatků a k výpočtu penále za neodvedený poplatek; žalobce krajskému úřadu při jeho provedené kontrole nedoložil u množství cca 2 516 t (viz i tabulku č. 2 v rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2013) odpadů uložených na skládku (tj. při výši poplatku 400 Kč/t celkem 1.006.793,60 Kč) za kontrolované období 1. 6. 2008 – 30. 11. 2008 požadované údaje; např. z předloženého účetního dokladu „DPH – Vydané faktury – Tuzemsko“ není zřejmé, jaké množství odpadů bylo uloženo na skládku, kdo byl dodavatelem odpadu, o jakou výši poplatku se jedná a den, kdy byl poplatek zaplacen; legenda a vysvětlení, co který sloupec znamená, byla poskytnuta až správnímu orgánu prvního stupně dopisem ze dne 25. 4. 2013; toto vysvětlení však mělo být zasláno právě krajskému úřadu v rámci jeho požadavku. Krajský úřad tedy v době kontroly a svého „řízení o poplatcích“ nedisponoval veškerými údaji potřebnými ke stanovení výše vybraných poplatků a povinnosti odvést vybraný poplatek městu Ralsko a nemohl stanovit výši případného penále za neodvedený poplatek dle § 47 zákona č. 185/2001 Sb. Správní orgán prvního stupně dále uvedl svoje úvahy ohledně stanovení výše pokuty.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadl žalobce svým odvoláním ze dne 2. 9. 2013, kde uvedl obdobné argumenty jako v žalobě. K doplnění odvolání ze dne 10. 9. 2013 žalobce přiložil kopii dopisu zaslaného doporučeně dne 14. 8. 2008 Krajskému úřadu Libereckého kraje, jenž se týká doplnění podkladů k vyjádření. V přiloženém dopise krajskému úřadu ze dne 13. 8. 2008 žalobce zdůraznil pasáž: „V příloze rovněž přikládáme výpisy z účetní evidence o provedení úhrad faktur – daňových odkladů v členění podle jednotlivých období. Výše poplatku je uvedena ve sloupci „OSVOBOZENO“, neboť poplatky jsou v naší účetní evidenci jediným plněním osvobozeným od daně z přidané hodnoty. V příloze nejsou uloženy výpisy za měsíce 8 a 9/2017, neboť nedošlo k žádným úhradám faktur bankovním převodem, a tzv. nulové sestavy nelze generovat.“

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 9. 2013, č.j. 66389/ENV/13 854/540/13, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 8. 2013, č.j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1302673.008/13/LDH, potvrdil (rekapitulaci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí viz výše). Žalovaný v průběhu řízení před soudem doručil soudu svoje opravné rozhodnutí ze dne 5. 5. 2014, č.j. 32150/ENV/14 484/540/14, jímž opravil číslo jednací rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo ve výroku (nikoliv již v odůvodnění) žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno chybně.

Stěžejní námitkou žalobce bylo to, že Krajský úřad Libereckého kraje měl mít veškeré požadované informace a důkazy již k dispozici, a to ještě před vydáním prvního rozhodnutí ze dne 23. 3. 2009, a tudíž měla být porušena zásada proporcionality při ukládání povinností žalobci.

Soud uvádí, že ve výzvě Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 2. 2013 byl žalobce mimo jiné vyzván ke sdělení, zda dodavatelé odpadů na skládku S., kteří jsou v tabulce č. 2 uvedeni jako dlužníci poplatku, poplatek zaplatili, kdy a v jaké výši, a dále v případě, že konkrétní dodavatel odpadu poplatek zaplatil, doložit, kdy a v jaké výši byl poplatek vybrán; krajský úřad pak stanovil možnost doložení této skutečnosti jedním z následujících způsobů: a) kopie faktur s uvedením, kdy byl poplatek zaplacen daným subjektem (dodavatelem odpadu) – smluvní cena za uložení odpadů na skládku může být

začerněna, nebo b) potvrzení o vybrání poplatku od konkrétního subjektu dle § 46 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. (kopie nebo dokladový průpis) nebo c) souhrnné písemné potvrzení o vybrání poplatku od jednotlivých subjektů (dodavatelů odpadů) s uvedením, kdy byl poplatek vyúčtován a kdy byl zaplacen.

Žalobce v odpovědi na výzvu krajského úřadu nesdělil, zda dodavatelé uvedení v tabulce č. 2 poplatek zaplatili, kdy a v jaké výši, ani nedoložil zaplacení poplatku žádným z uvedených způsobů. Žalobce byl krajským úřadem ve výzvě ze dne 1. 2. 2013 vyzván rovněž k tomu, aby vysvětlil rozpor mezi údaji poskytnutými v prvotních dokladech a údajích dodaných do řízení žalobcem (průběžná evidence odpadů, dodané faktury do řízení, tabulka o zaplacených fakturách, soupis dodávek odpadů za hotové; podle těchto údajů vybral žalobce na poplatcích 2.346.438,40 Kč, z toho bylo uhrazeno bezhotovostně 2.331.170,40 Kč a v hotovosti 15.268 Kč) a mezi „Sumářem výběru a odvodu poplatků“, který byl krajskému úřadu předložen dopisem ze dne 12. 2. 2009 (podle tohoto sumáře je výše vybraných poplatků zcela rozdílná – bezhotovostně bylo vybráno 1.230.945,60 Kč a v hotovosti 16.940 Kč). Žalobce v odpovědi ze dne 12. 2. 2013 na tuto výzvu krajského úřadu ze dne 1. 2. 2013 nevysvětlil ani tento krajským úřadem konkrétně nastíněný rozpor mezi jednotlivými údaji poskytnutými žalobcem.

Neúplnost žalobcem předložených údajů byla konkrétně vysvětlena nejen ve výzvě krajského úřadu ze dne 1. 2. 2013, nýbrž i v rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2013, č.j. 1169/ENV/13 17/540/13, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 3. 2009, č.j. KULK/14673/2009, a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Tvrzení, že krajský úřad měl již v roce 2009 k dispozici dostatečné množství důkazů nezbytných pro rozhodnutí o vyměření poplatku, dle názoru soudu nemůže obstát. Z kopií faktur ze spisu, jež žalobce připojil ke svému odvolání ze dne 3. 6. 2013 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 5. 2013, nikterak nevyplyvá informace o tom, zda, kdy a v jaké výši byl poplatek tím kterým dodavatelem odpadu skutečně zaplacen, nýbrž pouze to, jaká konkrétní částka a za co byla tomu kterému dodavateli odpadu fakturována. Skutečnost, že by krajský úřad již před prvním rozhodnutím o vyměření poplatku ze dne 23. 3. 2009 měl k dispozici kompletní údaje o tom, zda, kdy a v jaké výši žalobce vybral poplatek za ukládání odpadů na skládku, neplyne ani z kopie dopisu žalobce ze dne 13. 8. 2008 adresovaného krajskému úřadu; tato skutečnost z něj nemůže vyplývat již z podstaty věci, neboť tento dopis je datován dnem 13. 8. 2008, přičemž rozhodné období, za které hodlal krajský úřad vyměřit poplatek žalobci (a za tím účelem vyzýval žalobce k doplnění nezbytných informací a podkladů), trvalo ode dne 1. 6. 2008 až do 30. 11. 2008; toto rozhodné období tak skončilo až více než tři měsíce po odeslání dopisu žalobce ze dne 13. 8. 2008 krajskému úřadu.

V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č.j. 2 As 8/2016-32, jímž byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 24. 11. 2015, č.j. 59 A 64/2014-74, i rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č.j. 69766/ENV/13 (žalobce v žalobě avizoval podání žaloby proti tomuto rozhodnutí; jedná se o rozhodnutí, jímž byl žalobci již podruhé vyměřen poplatek za ukládání odpadu na skládku S. za období od 1. 6. 2008 do 30. 11. 2008): „Z napadeného

rozhodnutí ani z rozhodnutí krajského úřadu totiž vůbec nevyplyvá, jakou částku stěžovatel reálně dlužil na předmětném poplatku k datu vydání napadeného rozhodnutí, ať již k datu vydání prvostupňového rozhodnutí (dne 5. 8. 2013), nebo k datu vydání rozhodnutí odvolacího (18. 10. 2013). Skutečnost, že správní orgány touto informací nedisponovaly, plyne jak ze samotných rozhodnutí (viz např. předposlední odstavec na str. 3 prvostupňového rozhodnutí), tak i ze shora citovaného vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, v němž sám žalovaný přiznal, že z podkladů předložených městem Ralsko tato informace nebyla zjistitelná. Bez této informace však dle názoru zdejšího soudu nebylo možné stanovit stěžovateli povinnost uhradit dlužný poplatek.“

I z citované pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 8/2016-32 je zřejmé, že správní orgány nedisponovaly informací o tom, jakou částku žalobce dlužil městu Ralsko na poplatku za ukládání odpadu na skládku; z těchto důvodů správní orgány ostatně nebyly schopny řádně vyměřit žalobci přesnou výši tohoto poplatku včetně penále.

Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že doklady předložené žalobcem krajskému úřadu před vydáním prvního rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 3. 2009 nebyly dostatečné a úplné pro to, aby z nich bylo možno seznat, kteří dodavatelé odpadu poplatek zaplatili, kdy a v jaké výši, a kteří nikoliv (a tedy jaká částka má být na poplatku za ukládání odpadu vyměřena žalobci); mezi jednotlivými údaji poskytnutými žalobcem dokonce byly vzájemné rozpory, jež žalovaný i krajský úřad dostatečně jasně ozřejmili, načež krajský úřad řádně vyzval žalobce k vysvětlení těchto rozporů. Nadto, že v době od roku 2009, kdy probíhalo správní řízení o vyměření poplatku žalobci, a rokem 2013, kdy krajský úřad zaslal žalobci předmětnou výzvu, se situace mohla změnit a poplatek v mezidobí mohli zaplatit i další dodavatelé odpadů. Výzva krajského úřadu ze dne 1. 2. 2013 proto dle názoru soudu byla zcela namístě a z podstaty věci nemohla porušit zásadu proporcionality či základní zásadu činnosti správních orgánů dle § 6 odst. 2 s.ř., jak namítal žalobce. Jestliže žalobce k výzvě krajského úřadu nevysvětlil uvedené rozpory ani neuvedl a neprokázal, zda, kdy a v jaké výši byly poplatky za ukládání odpadů na skládku jednotlivými dodavateli odpadů zaplacený (a to ani k následnému sdělení o postupu správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 2. 2013), pak z jeho strany došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb.

Odkazoval-li žalobce v žalobě opakovaně na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2012, č.j. 9 Ca 209/2009-40, soud k tomu uvádí, že soud v tomto rozsudku nikterak neuvedl, že by žalobcem předložené údaje byly úplné. Soud v rozsudku č.j. 9 Ca 209/2009-40 toliko přisvědčil právnímu názoru žalobce o tom, že povinnost provozovatele skládky odvést vybrané poplatky jejich příjemci se logicky týká jen poplatků již vybraných, tedy těch peněžních prostředků, které už provozovatel skládky vybral a má je ve svém držení; soud zde rovněž uvedl, že pokud poplatek za uložení odpadu nebyl vůbec vybrán v důsledku protiprávního jednání žalobce, je to důvodem pro uložení sankce, nicméně ani v takovém případě zákon neumožňuje přenášet na žalobce platební povinnost, která stíhá výlučně původce odpadu, tj. povinnost platit poplatek za uložení odpadu na skládku. Proto zdejší soud v rozsudku č.j. 9 Ca 209/2009-40 uložil žalovanému, aby posoudil, zda poplatky za uložení odpadu na skládku za rozhodné období byly žalobcem skutečně vybrány, či nikoliv, a aby nové rozhodnutí ve věci samé v tomto směru náležitě odůvodnil

konkrétním poukazem na ty podklady obsažené ve spisovém materiálu, které vybrání příslušných poplatků žalobcem prokazují.

Krajský úřad proto nepochybil, když po zrušovacím rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2013 usoudil, že údaje dosud předložené žalobcem nedostačují k vytvoření závěru o tom, jakou částku žalobce na poplatek za ukládání odpadu skutečně vybral, a za tím účelem vyzval žalobce, aby tvrdil a prokázal tyto skutečnosti a vysvětlil konkrétní rozpory zjištěné v jím předložených dokladech. Tento postup krajského úřadu nelze považovat za pochybení zvláště pak za situace, kdy žalobce při jednání před zdejší soudem ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ca 209/2009 dne 21. 11. 2012 uvedl, že není pravdou, že by poplatky byly vybrány (srov. s. 8 rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2012, č.j. 9 Ca 209/2009-40).

Co se týče opakovaného odkazu žalobce na pasáž rozsudku zdejšího soudu č.j. 9 Ca 209/2009-40 („Protože o věci samé bylo možné rozhodnout na základě spisového materiálu, který soudu předložil žalovaný, shledal soud provádění jakýchkoliv dalších důkazů nadbytečným.“), soud k tomu uvádí, že touto větou bylo pouze deklarováno, že soud (nikoliv správní orgán) může rozhodnout o dané právní otázce bez provádění jakéhokoli dalšího dokazování; soud podotýká, že zdejší soud v rozsudku č.j. 9 Ca 209/2009-40 nerozhodoval o tom, jaká přesná výše poplatku měla být žalobci skutečně vyměřena (to byl úkol pro správní orgány v dalším řízení); zdejší soud pouze rozhodl o tom, že žalovaný postupoval nesprávně, jestliže vyměřil žalobci poplatek za ukládání odpadů na skládku bez ohledu na to, zda byl tento poplatek žalobcem vybrán od dodavatelů odpadu. Žalovaný a krajský úřad proto postupovali v souladu s právním názorem zdejšího soudu, když se snažili v dalším řízení zjistit, jakou přesnou výši poplatku žalobce od dodavatelů odpadu skutečně vybral. Soud v rozsudku č.j. 9 Ca 209/2009-40 nikterak nehodnotil, zda spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů k tomu, aby správní orgány mohly, při vázanosti právním názorem soudu, bez dalšího vyměřit žalobci poplatek za ukládání odpadu na skládku. Ani tato námitka žalobce proto není důvodná.

Ohledně odkazů žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2013, č.j. 6 Ca 32/2009-51, soud uvádí, že předmětem tohoto soudního řízení byl přezkum rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu, jimiž byla žalobci uložena povinnost zaplatit základní složku poplatku za ukládání odpadů na skládku S. příjemci poplatků, městu Ralsko, za období od 31.12.2006 do 31.5.2008, nikoliv za předmětné období od 1. 6. 2008 do 30. 11. 2008. Odkazy žalobce na rozsudek zdejšího soudu č.j. 6 Ca 32/2009-51 jsou proto bezpředmětné.

Žalobce dále namítal, že krajský úřad ze zákona nebyl oprávněn k vyžadování dokladů souvisejících s nakládáním s odpady, neboť takový postup § 18 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb. neumožňuje. Soud odkazuje na § 46 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., podle něhož kontrolu placení poplatků u provozovatele skládky provádí obec a krajský úřad, na jejichž katastrálním území leží skládka. Postup krajského úřadu proto neznamená překročení zákonem stanovené působnosti, neboť byl zcela v souladu s § 46 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb.

Žalobce v žalobě rovněž tvrdil, že zákon č. 185/2001 Sb. neumožňoval správnímu orgánu kontrolovat ani požadovat účetní doklady ve smyslu § 11 zákona č. 563/1991 Sb. K tomu soud znovu odkazuje na oprávnění krajského úřadu kontrolovat placení poplatků u provozovatele skládky stanovené § 46 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb. Krajský úřad primárně nepožadoval účetní doklady, ale doklady svědčící o tom, zda, kdy a v jaké výši dodavatelé odpadu zaplatili žalobci poplatek za ukládání odpadů na skládku. Krajský úřad dal přitom žalobci alternativně na výběr jeden z následujících způsobů, jak toto může doložit, a sice: „a) *kopie faktur s uvedením, kdy byl poplatek zaplacen daným subjektem (dodavatelem odpadu) – smluvní cena za uložení odpadů na skládku může být začerněna, nebo b) potvrzení o vybrání poplatku od konkrétního subjektu dle § 46 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. (kopie nebo dokladový průpis) nebo c) souhrnné písemné potvrzení o vybrání poplatku od jednotlivých subjektů (dodavatelů odpadů) s uvedením, kdy byl poplatek vyúčtován a kdy byl zaplacen.*“ Krajský úřad neurčil závazně, že dané skutečnosti mohou být prokázány toliko fakturami, dal žalobci na výběr i z jiných možností; ovšem v případě, že by tyto skutečnosti bylo možné prokázat pouze kopiemi faktur s uvedením, kdy byl poplatek zaplacen daným subjektem, byl žalobce pochopitelně povinen tyto kopie faktur s požadovanými informacemi předložit, aby mohl být naplněn účel a smysl zákona, tj. možnost vyměřit poplatek za ukládání odpadů na skládku. Krajský úřad navíc žalobce výslovně upozornil na možnost začernění smluvní ceny za uložení odpadů na fakturách. Z výše uvedených důvodů soud nedospěl k závěru, že by ze strany krajského úřadu či žalovaného došlo k překročení zákonem stanovené pravomoci či působnosti. Ani tato námitka žalobce proto není důvodná. Z těchto důvodů nemůže obstát ani (blíže neodůvodněný) odkaz žalobce na § 39 tehdejšího občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.

Co se týče námítky žalobce o porušení povinnosti mlčenlivosti, k němuž mělo dojít tím, že žalovaný rozesílal tabulky s informacemi dodavatelům odpadů, soud k tomu uvádí, že i kdyby byla teoreticky shledána tato námitka důvodnou, nemělo by to žádný vliv na otázku zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty žalobci za nepředložení dokumentace a neposkytnutí pravdivých informací na vyžádání kontrolního orgánu (na závěru o vině a sankci žalobce by to z podstaty věci nemohlo změnit ničeho), neboť případné porušení mlčenlivosti správního orgánu při zjišťování údajů rozhodných pro vyměření poplatku nemá na otázku zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žádný vliv; dopad by takové případné porušení mlčenlivosti mohlo mít na zákonnost jiných řízení, zejména řízení o vyměření poplatku za ukládání odpadů na skládku. Z uvedených důvodů soud shledal tuto námitku žalobce bezpředmětnou a blíže se jí nezabýval.

Žalobce v žalobě rovněž vznášel námitky proti postupu správních orgánů při vyměřování poplatku, přičemž zejména namítal chybnost výpočtů provedených správními orgány; soud k tomu uvádí, že tyto otázky nejsou předmětem tohoto řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu dle § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb.; tyto otázky jsou pro posuzovanou věc bezpředmětné, soud se jimi proto nezabýval.

Žalobce dále namítal rozpor mezi tím, co žádal doložit správní orgán prvního stupně v řízení předcházejícím rozhodnutí ze dne 9. 5. 2013, a tím, co požadoval doložit ve svých výzvách krajský úřad. Ve výzvě krajského úřadu ze dne 1. 2. 2013 je specifikováno množství 2 516,849 t odpadu, ohledně něhož není zřejmé, zda byl ze strany dodavatelů

odpadu zaplacen poplatků za ukládání odpadu na skládku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (viz s. 13), že žalobce neposkytl žádné údaje o množství 668,81 t odpadu. Rozhodující je množství uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného, kde je uvedeno pro žalobce příznivější (nižší) množství odpadu, ohledně něhož žalobce neposkytl žádné údaje. Z tohoto množství se pak vycházelo i při stanovení výše pokuty. Krajským úřadem uváděné množství 2 516,849 t odpadu je proto pro danou věc bezpředmětné; soud navíc přezkoumává rozhodnutí žalovaného (a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), nehodnotí odbornost a jednání krajského úřadu. Z těchto důvodů nemohou obstát námitky žalobce o tom, že „se zejména KÚLK (Krajský úřad Libereckého kraje, pozn. soudu) *ve správním řízení dostatečně odborně neorientuje, nedokáže se vypořádat s důkazní nouzí a snaží se prostřednictvím rozhodnutí ČIŽP nezákonnou cestou sankcionovat žalobce za porušení povinnosti, ke které prokazatelně nedošlo. Dochází ke zneužití instrumentů a donucovacích prostředků, kterými ČIŽP disponuje.*“

Pokud žalobce v žalobě vznášel námitky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2013 („Avšak žalobce namítá, že se MŽP v odvolacím řízení nedostatečným způsobem vypořádalo s námitkami odvolatele a pro odůvodnění zrušení rozhodnutí ČIŽP zvolilo spíše zástupného důvodu, který není žalobci zcela jasný“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 5. 2013 a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, soud k tomu uvádí, že rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2013 není předmětem tohoto soudního přezkumu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2013 bylo vyhověno žalobcově odvolání, je zřejmé, že takové rozhodnutí nelze přezkoumat v soudním řízení správním, když žaloba je nepřípustná, neboť směřuje jen proti důvodům rozhodnutí (srov. § 68 písm. d/ s.ř.s.). Předmětem projednávaného řízení je toliko posuzování zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2013, popř. i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 8. 2013. Tyto námitky žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2013 jsou proto bezpředmětné.

Z výše uvedených důvodů soud nemohl přisvědčit žádné z žalobcových námitek obsažených v žalobě.

Soud se dále z úřední povinnosti zabýval otázkou, zda po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo ke zrušení či změně zákona, podle něhož se posuzuje trestnost činu, jímž byl žalobce uznán vinným.

Podle § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb. ve znění účinném ke dni 15. 2. 2013 (v tento den marně uplynula lhůta stanovená výzvou Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 2. 2013) provozovatel zařízení k odstraňování odpadů je povinen umožnit kontrolním orgánům přístup do objektů, prostorů a zařízení, na vyžádání předložit dokumentaci a poskytnout pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady.

Podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb. ve znění účinném v rozhodném období pokutu do výše 1.000.000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která neumožní kontrolním orgánům výkon kontrolní činnosti nebo neposkytne pravdivé nebo úplné informace související s nakládáním s odpady.

Shora odkazovaná ustanovení (§ 20 písem. g/ a § 66 odst. 2 písm. c/ zákona č. 185/2001 Sb.), na jejichž základě byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 300.000 Kč, byla ze zákona č. 185/2001 Sb. s účinností od 1. 5. 2014 vyjmuta, a to novelou provedenou zákonem č. 64/2014 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím kontrolního řádu (srov. čl. I body 5. a 7. zákona č. 64/2014 Sb.).

V § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, účinného od 1. 1. 2014, je stanoveno: „*Kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*“

V § 15 zákona č. 255/2012 Sb. v účinném znění je stanoveno (identické výše sankcí byly stanoveny i pro případ správního deliktu právnické osoby v § 16 zákona č. 255/2012 Sb. účinném do 30. 6. 2017):

- „(1) *Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že*
 - a) jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2,*
 - b) jako povinná osoba nesplní povinnost podle § 10 odst. 3.*
- (2) *Za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 500 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) lze uložit pokutu do 200 000 Kč.*“

Trestnost skutku, jímž byl shledán žalobce vinným, dnem 1. 5. 2014 (nabytím účinnosti zákona č. 64/2014 Sb.) nezanikla (pouze je nyní stanovena v jiném zákoně); došlo však ke změně (zmírnění) zákona, a sice ke snížení horní hranice pokuty, jež mohla být žalobci uložena, a to z 1.000.000 Kč na 500.000 Kč.

Soud odkazuje na závěr obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS: „*Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k tomuto závěru, přičemž rovněž uvedl: „*Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný)*“

skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.“

Z citovaného vyplývá, že soud je povinen ke změně právní úpravy přihlídnout i bez žalobní námítky. Povinnost soudu přihlídnout k této skutečnosti tak představuje výjimku ze zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak je zakotvena v § 75 odst. 1 s.ř.s.

Rozhodnutím žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 300.000 Kč, přičemž maximální možná pokuta v době rozhodování správních orgánů dle tehdy účinného zákona činila 1.000.000 Kč. Výsledná pokuta tak představovala 30 % z horní hranice tehdejší zákonné sazby (pohybovala se v její spodní polovině). Podle právní úpravy účinné v době rozhodování soudu však horní hranice sazby za tento správní delikt (dle nynější terminologie přestupek) činí 500.000 Kč. Pokuta uložená žalobci tak nyní představuje již 60 % z horní hranice aktuální zákonné sazby (tudíž se uložená pokuta pohybuje již v horní polovině aktuální zákonné sazby). Vzhledem k závěrům vysloveným ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 As 104/2013-46 (publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS) byl soud povinen přihlídnout ke změně zákona. Jedním ze způsobů, jak by soud mohl tuto svoji povinnost splnit, by za určitých okolností bylo uplatnění moderačního práva ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. Vzhledem k tomu, že moderační právo soudu lze dle § 78 odst. 2 s.ř.s. uplatnit pouze na návrh žalobce, který v posuzovaném případě v žalobě absentuje, soud tímto způsobem postupovat nemohl.

Soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení přihlédne ke změně (zmírnění) právní úpravy, jakož i k veškerým dalším skutečnostem, jež případně v řízení vyjdou najevo. Mezi skutečnosti, k nimž by měl žalovaný v dalším řízení přihlídnout, může patřit kupříkladu fakt, že žalobce správnímu orgánu prvního stupně poskytl svým dopisem ze dne 25. 4. 2013 přinejmenším některé z potřebných informací pro vyměření poplatku za ukládání odpadů na skládku (viz s. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 8. 2013); žalobce je neposkytl krajskému úřadu na jeho výzvu, proto zjevně došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle tehdejšího § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb.; doložil je však následně v řízení o uložení pokuty za správní delikt, což by dle názoru soudu mohlo být považováno za polehčující okolnost. Za další polehčující okolnost by pak mohla být považována i skutečnost, o které pojednával i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č.j. 2 As 8/2016-32: „*Takový postup však nemůže obstát zejména za situace, nachází-li se ve spise tvrzení, které měl žalovaný k dispozici ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, že město Ralsko neeviduje za stěžovatelem žádné pohledávky na poplatek za rok 2008. Tuto informaci nebylo lze bez dalšího přehlédnout.*“ Žalovanému v dalším řízení nic nebrání přihlídnout k polehčující okolnosti, že město Ralsko neeviduje za žalobcem žádné pohledávky na poplatek za rok 2008; této skutečnosti ostatně nasvědčuje i dohoda o narovnání uzavřená mezi žalobcem a městem Ralsko dne 23. 1. 2014 a výpis z bankovního účtu žalobce svědčící o tom, že žalobce dne 30. 1. 2014 zaplatil městu Ralsko částku ve výši 14.890.324 Kč (soud s ohledem na zásadu vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování žalovaného, zakotvenou v § 75 odst. 1 s.ř.s., tyto žalobcem navrhované důkazy neprovedl).

Ze shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a), d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, po zvýšení o 21% DPH ve výši 1.428 Kč (z částky 6.800 Kč) dle § 57 odst. 2 s.ř.s. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 11.228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.